

Trăind o viață de schimbare și promisiune

de Pastor D. L. Foster

Noaptea cădea repede în Columbus, Georgia, și eu mă scufundam mai adânc în nisipul mișcător al păcatului, scufundându-mă ca să nu mă mai ridic. Cumva în inima mea știam că mă scufundam pentru ultima oară și că nu-mi voi reveni. Ani și ani de zile de viață homosexuală îmi distruseseră orice sensibilitate. Gândurile de suicid răsăriseră și creșteau repede. Îmi uram viața și ce devenisem. Nu am văzut nicio cale de ieșire în afară de faptul că viața mea trebuia să ia sfârșit. Moartea părea să fie un lucru bun, pentru că nu mai vroiam să mă văd trecând prin faptele vieții fără nicio speranță de schimbare.

Nu știu ce m-a făcut să dau drumul la televizor în acea noapte. A fost ceva instinctiv, poate un obicei cu care devenisem atât de obișnuit încât pur și simplu am făcut ceea ce făcusem întotdeauna când eram obosit și deprimat. Totuși, privind în urmă, pot crede că venise timpul. Timpul să-L cunosc pe Bărbatul a cărui pasiune pentru mine L-a făcut să îndure teribila brutalitate care s-a revărsat asupra Lui.

Când ecranul televizorului s-a luminat, privirea mi-a căzut imediat asupra unei scene tulburătoare. Pentru mine era brutală. Mii de oameni se înșiruiau pe un drum de piatră care avea o înclinare crescândă în timp ce șerpuia prin oraș. Oamenii păreau să fie turbați. O stare a sufletului rea a cărei amploare poate fi numai bănuită. O figură singuratică cobora pe drumul dificil. Pe când priveam alarmat, El S-a apropiat de mine sub o ploaie de insulte. Unii strigau la el. Alții aruncau cu pietre în El. Alții se întindeau ca și cum vroiau să-L ia și să-L facă bucăți cu mâinile goale. Dar El înainta. Și eu am continuat să privesc fascinat.

Nu era singur. Se lupta cu o cruce grea, din lemn, pe care o purta în spate. Era de două ori mai mare decât trupul Său. Ai fi putut crede că văzând atâta suferință, oamenilor le va fi milă. Dar nu acelei mulțimi. Crucea părea să-i înfurie și mai mult. El Se lupta în continuare, nespunând niciodată niciun cuvânt, neridicându-și niciodată ochii. În mintea mea nu știam cine este. Era atâta timp de când nu mă gândisem la Dumnezeu sau la biserică sau la Isus încât nu-l mai cunoșteam identitatea. Am devenit absorbit de situația Lui dificilă. Mi-am auzit mintea punând o singură, tăcută, temătoare întrebare. Ce a făcut ca acei oameni să-L urască atât de mult?

Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. „Scena” a înghețat. Toți și totul. Nimic nu se mișca în afară de El. Aceasta m-a lovit din plin. În timp ce priveam, ochii Lui s-au ridicat ca să-l întâlnească pe ai mei. L-am văzut și era ca și când ai privi în ochii cuiva care te-a cunoscut dintotdeauna. Sângele de la cununa de spini înfiptă adânc în capul Lui, se prelingea pe diferitele părți ale feței Sale. Mi-a spus: „Am făcut toate acestea numai pentru tine.” Apoi Și-a coborât din nou capul și a continuat să urce dealul cu crucea Sa, pe cale să dovedească ceea ce tocmai spusese.

Când mi-am venit în fire m-am uitat din nou la mulțime. De data aceasta am recunoscut o față cunoscută: era fața mea. Am înțeles de asemenea că Isus era Cel care îmi vorbise. Am început să suspin și să plâng. Nu puteam crede că putea să mă iubească sau că m-ar iubi după tot ce făcusem. Ce însemnau cuvintele Lui? Chiar m-a iubit destul ca să sufere nebulia omului și durerea lui Dumnezeu? Da. Într-adevăr da.

În cele din urmă, în aceeași cameră unde avusesem numeroase relații sexuale cu bărbați, am căzut cu fața la pământ înaintea acestui Om. L-am rugat să mă ierte și să mă curețe de păcatul meu și de anii de răzvrătire. În timp ce stăteam întins acolo, părea că cerurile s-au deschis și că gloria lui Dumnezeu a intrat. M-am ridicat știind că indiferent ce avea să se întâmple, îl voi iubi întotdeauna și știam că El avea să mă iubească întotdeauna. Într-un cuvânt, eram schimbat.

Da, acum eram liber, dar nu fusese întotdeauna așa.

Când mă uitam la mine în oglindă ca băiat, tot ce puteam vedea era un băiat neputincios, timid, plin de teamă, dezgust de sine și durere. Nu mă puteam raporta la alți băieți de vârsta mea decât într-un singur mod. Și acela era un secret adânc și întunecat. Speram că nimeni nu-l va descoperi vreodată.

M-am născut într-o familie care aparținea bisericii. În tradiția religioasă a americanilor de origine africană, generațiile familiei implicate în biserică erau un semn de onoare. Biserica era locul unde, în ciuda greutăților pe care le înfruntau din cauza presiunilor din afară – în special rasismul – negrii se puteau simți speciali.

Din nefericire nu l-am întâlnit pe tatăl meu până la vârsta de 7 ani. Ne-a dat mie și fratelui meu câțiva dolari și a plecat

marturii

iar; nu l-am mai văzut alți șase ani. În acea vreme eram plin de furie și ură din cauza părăsirii lui pline de nepăsare.

„Îi spunem tati?” m-a întrebat frățiorul meu.

„Nu, îi vom spune doar domnule,” am răspuns eu. Vroiam să sune cât mai rece posibil. Când l-am văzut atunci, ne-a mângâiat pe cap și ne-a oferit câțiva dolari. De data aceasta, am refuzat banii; îl uram atât de mult încât nu mi-ar fi păsat mai mult dacă ne-ar fi oferit o mie de dolari.

Lipsa faptului de a avea un tată prin preajmă a avut un efect foarte rău asupra mea; am dezvoltat o adâncă dorință ca un bărbat să mă țină în brațele lui și să-mi spună că mă iubește. M-am luptat cu sentimente de respingere cauzate în parte de absența inexplicabilă a tatălui meu. Nu aveam încredere în masculinitatea mea sau în abilitățile mele ca bărbat printre bărbați. Am îndurat respingerea și bătaia de joc a altor băieți de vârsta mea, dezvoltând în același timp atracții emoționale și fizice nedorite față de ei. Nici măcar nu am fost conștient de tendința mea de a sexualiza relațiile cu persoane masculine până la vârsta de aproximativ 11 ani.

Chiar dacă am crescut în biserica „sfințită” și îmi plăcea să merg la biserică, mă luptam constant cu gânduri homosexuale. În mijlocul strigătului și dansului atât de caracteristice experienței de închinare a noastre, a negrilor, mi-am ascuns lupta cât de bine am putut. Biserica noastră credea puternic în eliberare. Adică oricare era problema ta, cineva putea să-și pună mâinile peste tine și să se roage – și problema era rezolvată. Vroiam cu disperare ca dorințele mele homosexuale să dispară. Aceasta era fantezia mea. Că într-o zi vor dispărea toate.

Dar cu toată predicarea despre eliberare, eram confuz. În timp ce spuneau că Dumnezeu putea face orice, se părea că aceasta nu se aplica homosexualității. Despre homosexualitate în biserica neagră se putea vorbi numai în șoaptă, în particular.

Aceste circumstanțe au făcut din mine un punct de atracție pentru manipulare, astfel încât la vârsta de 13 ani un băiat mai mare din biserica mea m-a molestat. Sentimentele din inima mea au devenit un vârtej de conflicte care se luptau între ele. Uram atingerea lui și tânjeam după atingerea lui. Uram faptul că-mi plăcea atenția lui și uram să nu am atenția lui.

De-a lungul următorilor trei ani, am fost nevoit să suport obsesia neobosită a lui “Ray” pentru mine. Din fericire nu am făcut niciodată sex. Când în sfârșit am părăsit dezgustat biserica, am plecat de acasă și m-am aruncat cu capul înainte în stilul de viață gay. Vederea unor bărbați dansând împreună și sărutându-se în public mă făcea să mă simt atât

de bine. Simțeam că în sfârșit eram în locul căruia îi aparțineam.

În 1980, în primul meu an de colegiu, m-am aruncat cu capul înainte în homosexualitate și în ce avea ea de oferit. Eram nou pe scena gay; curând toți se întrebau cine sunt și cu cine mă întâlnesc. Am mers la petreceri în case, la orgii, am devenit obsedat de capsule de amidon-nitric (drog stimulant) și am început să beau. Eram ca un puști într-un magazin de dulciuri, fără părinți prin preajmă!

În 1982 mi-am ascuns homosexualitatea ca să mă alătur Armatei. Am călătorit prin toată lumea; oriunde puteam găsi întotdeauna un alt bărbat cu care să mă culc. Am trecut prin perioade de depresie adâncă, când m-am simțit atât de singur încât vroiam să mor. Când am ieșit din depresie, trebuia să fac sex ca să mă simt puternic și în siguranță. Am dezvoltat o atitudine dură față de alții, chiar față de iubii mei. Oamenii existau ca să-mi dea plăcere; când eram epuizat, renunțam la ei.

De la înălțimea vieții mele de gay mă simțeam invincibil! Nimeni nu mă putea opri, nici măcar Dumnezeu. „Nu-mi pasă dacă mă duc în iad!” l-am spus lui Dumnezeu când m-am simțit condamnat pentru sexualitatea mea. Dar eram tot nefericit și neîmplinit. Mă chinuiau gânduri care acum știu că veneau de la Satan: Poți găsi parteneri sexuali oricând vrei, dar niciunul dintre ei nu te iubește. Era o încercare de a mă împinge mai departe pe calea autodistrugerii. După ani de zile de sex homosexual în toate formele lui devalorizante, mă simțeam încă neîubit și lipsit de valoare.

Aceasta a fost în urmă cu paisprezece ani. Desigur, erau multe probleme de confruntat când am pornit pe drumul vindecării totale. Vindecarea era și este un proces pe care îl primesc cu toată inima. Dumnezeu m-a îndreptat către o biserică unde am stat cinci ani, ajungând al doilea pastor asistent.

Mă îndepărtam de problemele nelămurite ale furiei, urii și dorințelor mele sexuale nepotrivite. Totuși mai aveam de-a face cu noi provocări. Voi fi acceptat în biserică? Își vor da seama bărbații de trecutul meu homosexual? Eram cu adevărat liber?

De-a lungul următorilor câțiva ani, Dumnezeu Și-a dovedit credințioșia îngăduindu-mi să clădesc prietenii cu bărbați evlavioși care m-au iubit fără prejudecăți. Ei n-au realizat, dar Dumnezeu i-a folosit ca să mă vindece de sentimentele mele de lipsă de valoare.

În cele din urmă am întâlnit o tânără care începuse să frecventeze aceeași biserică și am devenit prieten. În anul următor Dumnezeu a confirmat în multe feluri că aparținem unul celuilalt. Dorințele mele s-au schimbat și știam că

marturii

Dumnezeu mă crease ca să iubesc o femeie, nu un bărbat. Înainte de a o cere în căsătorie pe Dee, i-am spus despre trecutul meu. „Iubitule”, a răspuns ea, „dacă Dumnezeu te-a iertat, te iert și eu.” Ne-am căsătorit și ne-am început viața împreună. Astăzi, cu aproape doisprezece ani mai târziu, acea femeie, Dee, este încă soția mea, și este încă cea mai frumoasă femeie din lume. Este mama celor patru copii ai mei și dragostea vieții mele.

Dumnezeu a folosit-o mult pe soția mea pentru a face minuni în procesul meu de vindecare. Ea a fost de neînlocuit pentru ca să-l aud glasul, pentru a-mi face mărturia publică, pentru ca alții să o poată auzi și să fie eliberați.

Mai mult decât orice, Isus m-a asigurat că niciodată nu mă va lăsa, nici nu mă va părăsi (Evrei 13:5). Nu a fost o călătorie ușoară, dar pentru că Dumnezeu este dragoste, sunt și voi continua să fiu un om complet. Cele mai adânci dorințe ale mele de dragoste și de a aparține cuiva, au fost împlinite prin Isus Hristos și familia Sa, Biserica.

Din cauza harului și puterii Domnului Isus, nu mai sunt homosexualul distrus, condus de ură, care eram cândva. Trăiesc și mă bucur de viața mea slujindu-L pe Domnul Isus, crescându-mi copiii, iubindu-mi soția și conducând adunarea pe care Dumnezeu mi-a dat privilegiul să o conduc. Acestea sunt roadele schimbării. O promisiune care poate fi împlinită numai într-o viață de supunere față de Dumnezeu.

Adaptare după cartea „Touching a Dead Man: One man's explosive story of deliverance from homosexuality” (Atingând un om mort: Povestea explozivă de eliberare din homosexualitate a unui bărbat) de D. L. Foster. Toate drepturile rezervate.